

De verdwijning van Arendsoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*De verdwijning
van
Arendsoog*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1980

© P. Nowee, 1980

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1050 1 (paperback)

ISBN 978 90 499 1164 5 (hardback)

ISBN 978 90 499 1108 9 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Vreselijk nieuws

‘Bob is dood,’ zei sheriff Grisley hees.

Hij had geprobeerd zijn onheilsboodschap voorzichtig te brengen, hem te verpakken in een overvloed van woorden en als het ware een aanloop te nemen. Het had allemaal geen zin gehad. Nu het hoge woord eruit was, voelde hij zich plotseling heel klein en leeg van binnen. Al zijn woorden hadden niet kunnen verhinderen dat het nieuws insloeg als een bom.

Of nee, dit is veel te zacht uitgedrukt. Het was of de aarde opgehouden had te draaien, de zon in een eeuwige duisternis verdwenen was en verder leven onmogelijk was geworden. Gevoelens van verdriet, ongeloof, radeloosheid en onmacht donderden als een lawine over het kleine gezelschap heen.

Het kon niet waar zijn. Het was onmogelijk. Bob Stanhope kòn niet dood zijn... Arendsoog... nee, het kòn niet, het mòcht niet...

Mrs. Stanhope had beide handen voor het gezicht geslagen. Ze kreunde zachtjes, haar schouders schokten en langs de palmen van haar handen, langs haar polsen en armen zocht een rivier van tranen een weg.

De stilte werd verbroken door Ann, Bobs zuster. Ze vloog over-eind en sprong op de sheriff af. ‘Nee...!’ krijste ze hysterisch. ‘Nee... u liegt... Zeg dat u liegt... Bob is niet dood...’ Ze greep het leren jack van de sheriff en rukte eraan. De knokkels van haar handen waren bloedeloos bleek. Het leer scheurde, maar sheriff Grisley deed niets, kon niets doen om haar te kalmeren. Hij voelde zich oud, moe en hulpeloos.

Witte Veder stond volkomen roerloos naast de schouw. Hij keek naar de zuster van zijn vriend zonder haar te zien. Zijn ogen zagen níets. Niets kon zijn zintuigen prikkelen. Minuten lang was hij een levende dode. Zijn bronskleurige huid verkleurde tot een vaal geelgrijs.

Ann was enigszins tot zichzelf gekomen en stortte zich nu op haar knieën voor haar moeder. Ze begroef haar hoofd in de schoot van de

plotseling zo oude vrouw en huilde in een wanhopig verdriet. Mrs. Stanhope liet haar handen zakken en drukte haar dochter tegen zich aan. Haar tranen drupten op Anns blonde haar. Ze hief haar hoofd wat op en zocht naar steun. Haar hart was beurs geslagen. Hoeveel meer zou het nog kunnen verdragen? Eerst haar man en nu haar enige zoon...

Witte Veder zag haar blik, maar was nog niet bij machte om zich te bewegen. Sheriff Grisley had zich omgedraaid naar het raam, alsof hij zich schaamde voor de tranen, die nu ook over zijn verweerde gezicht kropen.

Ann krabbelde overeind en ging naast haar moeder op de houten bank zitten. Ze sloeg de armen om haar heen en drukte haar tegen zich aan. 'Moeder...' fluisterde ze. Het was het enige woord dat ze over haar lippen kon krijgen.

De avond was gevallen. Uit het cowboyhuis, anders vol gelach en gezang, drong nu geen enkel geluid naar buiten door. In de woonkamer van de S-ranch zaten Mrs. Stanhope, Ann, Witte Veder en sheriff Grisley bij het vuur, dat allang was uitgegaan omdat niemand er aandacht aan besteed had. Toen de eerste schokgolven van verdriet waren weggeëbd, waren de vragen gekomen. Hoe was het gebeurd? Waar? Hoe wist sheriff Grisley het?

Alleen op de laatste vraag had Grisley antwoord kunnen geven. 'Jim, mijn deputy (hulpsheriff), had nachtdienst gehad,' vertelde Grisley. 'Er zitten twee kerels achter de tralies en er moet dus voortdurend bewaking zijn,' dwaalde hij even af. 'Enfn, Jim stond op het punt om naar huis te gaan, toen die man binnenkwam...'

'Welke man?' onderbrak Ann hem.

'Weston heet hij, of althans... zo noemde hij zich,' ging de sheriff verder. 'Ik wist dat hij al ruim een maand in het Dorwan Hotel logeerde. Ik had hem een poosje in de gaten gehouden, want ik vond het een beetje vreemd dat hij, kennelijk zonder iets uit te voeren, in de stad rondhing. Er was echter niets op zijn gedrag aan te merken en eigenlijk begon hij er de laatste tijd min of meer 'bij te horen'. De mensen op straat groetten hem en zo... Maar om kort te gaan: vanmorgen kwam hij dus plotseling mijn kantoor binnen. Hij legitimeerde zich als een agent van de Inlichtingendienst...'

'Inlichtingendienst!?' vroeg Ann verbaasd.

'Inlichtingendienst... Geheime Dienst... Noem het hoe je het noe-

men wilt,' zei Grisley. 'In elk geval waren zijn papieren in orde. Hij vertelde me, dat hij de avond tevoren een telegram in code had ontvangen van zijn directe chef. In de loop van de nacht had hij het in zijn hotelkamer ontcijferd...' De oude sheriff zweeg even.

'Het bevatte het nieuws over Bobs dood,' begreep Mrs. Stanhope. Haar stem klonk volkomen toonloos.

Grisley knikte. 'Weston kreeg van zijn chef opdracht die verschrikkelijke tijding aan u over te brengen vóórdat u het in de krant zou lezen. Weston wilde van mij weten waar hij de S-ranch precies kon vinden.' Weer pauzeerde hij even. 'Ik was volkomen kapot, maar realiseerde me hoe jullie je zouden voelen als het nieuws door een volkomen onbekende gebracht werd. Daarom bood ik aan om zelf naar jullie toe te gaan. We kennen elkaar per slot van zake al zo lang...' Zijn laatste woorden waren nauwelijks te verstaan geweest. Grisley vocht tegen de tranen, die achter zijn ogen brandden.

Mrs. Stanhope verzamelde de weinige krachten die haar nog restten. Ze legde haar gerimpelde hand op de knoestige vuist van de sheriff. 'Dank u, Grisley,' zei ze zacht.

De sheriff vermande zich. 'Het telegram eindigde met de woorden: de federale regering heeft de vrijheid genomen de overledene met gepaste eerbied ter aarde te bestellen,' besloot hij.

'Wáár?' Het was voor het eerst dat Witte Veder sprak. De toon waarop hij zijn vraag stelde, was ongewoon scherp.

Sheriff Grisley haalde wanhopig de schouders op. 'Daar werd met geen woord over gerept. Ik ben nog langs het telegraafkantoor gegaan, maar daar werd ik ook niets wijzer. Het enige, dat men bevestigen kon, was dat er de avond tevoren een geheim en gecodeerd telegram voor een zekere Weston binnen was gekomen.'

De Indiaan stond plotseling op en verliet het vertrek. De anderen zagen hem het ranchgebouw uitgaan en naar het hek lopen dat het erf omgaf. Daar bleef hij staan en staarde roerloos in de inktzwarte duisternis van de nacht.

Het was al ver na middernacht en nog steeds stond Witte Veder als een standbeeld op het erf.

'Misschien is het voor ons allemaal het beste als we proberen wat rust te krijgen,' stelde sheriff Grisley voor. Er was afgesproken dat hij zou blijven slapen en Ann had al een bed voor hem opgemaakt.

Mrs. Stanhope knikte. Sheriff Grisley had gelijk, maar ze betwijfel-

de of ze deze nacht wel een oog zou kunnen dichtdoen. Toch stond ze op.

‘Gaaf u maar, moeder,’ zei Ann. ‘Ik controleer het vuur wel en draai de lampen uit.’ Ze sloeg haar armen om haar moeder heen en drukte haar tegen zich aan.

Sheriff Grisley sloop de kamer uit. Hij realiseerde zich, dat de vrouw en het meisje van nu af aan alleen nog elkaar hadden om steun bij te zoeken en steun te geven. Toen hij de deur van de gastenkamer achter zich sloot, hoorde hij de vermoede, sloffende stappen van mrs. Stanhope op de gang. Machteloos haalde de oude sheriff de schouders op. Hij had zoveel meer willen doen om de moeder en zuster van zijn beste vriend te helpen en kon het gevoel, dat hij tekort geschoten was, niet van zich afzetten. Terwijl hij zich, in sombere gedachten verzonken, uitkleedde, hoorde hij Ann de gloeiende resten van het vuur uit elkaar rakelen.

Ann ging op de stoel naast de schouw zitten. Ze had het haardscherm voor het vuur geplaatst om te voorkomen, dat de wegspringende vonken op de planken van de woonkamervloer terecht zouden komen. De lampen waren uit en het smeulende vuur vormde het enige lichtpunt in het vertrek. Ze keek naar Witte Veder.

Het bovenlichaam van de Indiaan bewoog langzaam heen en weer, alsof hij meedeinde op onhoorbare muziek. Het was een beetje griezelig en tegelijk een fascinerend gezicht.

Ann stond op en verliet het ranchgebouw. Een vreemd gevoel had zich van haar meester gemaakt. Langzaam liep ze in Witte Veder's richting, hoewel ze dat eigenlijk niet wilde. Maar er was iets dat haar dwong... Iets dat van buiten haarzelf kwam. Het leek wel of ze slaapwandelde, met als enige verschil dat ze heel goed wist wat ze deed.

Naast Witte Veder bleef ze staan en legde een hand op zijn schouder. Zonder dat ze zich ertegen kon verzetten, werd ze meegenomen in het vreemde ritme. Ze kon bijna niet meer denken, haar gedachten niet meer ordenen. Wat gebeurde er met haar? Was dit nu hypnose?

Bijna onmerkbaar was het rustige deinen van Witte Veder's schouders overgegaan in snelle, schokkende bewegingen. Sneller... steeds sneller...

Ann rukte met alle kracht, die in haar was, haar hand los en sloeg hem verbijsterd voor haar mond, een gesmoorde kreet nog juist onderdrukkend. Zweetdruppels parelden op haar voorhoofd, hoewel de

nacht bepaald fris was.

En toen, totaal onverwachts, stond Witte Veder stil... Hij ademde zwaar en diep. Het leek wel of hij bijkwam uit een soort bewusteloosheid. Hij rekte zich uit als iemand, die net wakker is. Nu pas scheen hij Ann op te merken. Hij draaide zich naar haar toe en keek haar aan. Er lag iets van verbazing in zijn ogen.

‘Voel je je... eh... goed...?’ vroeg Ann. De vlammen sloegen haar nu uit.

Witte Veder knikte vaag. Hij likte een paar maal langs zijn lippen, die kurkdroog waren.

En toen kreeg Ann de tweede enorme schok van die dag te verwerken. ‘Arendsoog zijn niet dood!’ zei Witte Veder, merkwaardig kalm.

Een onzichtbare hand sloeg Ann middenin het gezicht. Ze wankelde en greep zich vast aan het hek. Haar knieën knikten en de grond onder haar voeten slingerde heen en weer als een ijsschots in onrustig water. Ze wilde schreeuwen, gillen, krijsen...

Op zijn beurt legde de Indiaan nu een hand op haar schouder. ‘Arendsoog zijn niet dood,’ herhaalde hij. ‘Mij praten met Arendsoog. Hij mankeren niets.’

Praten met Arendsoog...!? Was dit een lugubere grap van de Indiaan? Was dit zijn manier om haar over haar verdriet heen te helpen? Wilde hij haar hoop geven, valse hoop?

Heel langzaam kwam de aarde weer tot rust. Haar hart bonkte niet meer tegen haar borstkas en ze kon nu bijna normaal ademen. Flarden van gedachten tolden echter nog steeds door haar hoofd. Ze deed haar uiterste best om helder te denken, om de flarden vast te houden en tot een zinnig geheel bij elkaar te voegen.

‘Jij mij geloven?’ vroeg Witte Veder zacht.

Ann kon nog steeds geen antwoord geven. Oh, ze had wel ‘ja’ willen brullen. Ze wilde niets liever dan dat de onheilstijding van sheriff Grisley op een afschuwelijke vergissing zou blijken te berusten. Maar de bewijzen waren er... Weston van de Geheime Dienst... Het telegram in code... Wat kon Witte Veder daar tegenover stellen? In de afgelopen uren had hij het erf geen seconde verlaten; van Arendsoog was geen spoor te bekennen en toch beweerde de Indiaan dat hij met haar broer gesproken had!

‘Waar is Bob dan?’ kreeg ze er eindelijk met moeite uit.

‘Mij niet weten. Arendsoog zijn zeer erg veel ver weg,’ was het nogal onthutsende antwoord.

‘Hij is ver weg en toch heb je met hem gesproken!’ gooide Ann er nu woedend uit. ‘Kun je me misschien ook vertellen wat je daarvoor hebt uitgevonden? Een pratende telegraaf misschien?’ Haar teleurstelling en de hernieuwde pijn deden haar echt uit haar slof schieten. Haar woorden klonken feller, venijniger bijna, dan de bedoeling was.

‘Mij niet kunnen uitleggen,’ zei Witte Veder onverstoort. ‘Mij spreken met Arendsoog. Hij zijn gezond.’

Ann keek de Indiaan strak aan. Hij knipperde zelfs niet met zijn ogen. Heel sterk en duidelijk drong het plotseling tot haar door, dat Witte Veder fantasie niet op hol geslagen was, dat in dit geval de wens de vader van de gedachte niet was. De Indiaan geloofde zelf heilig in ieder woord dat hij zei!

Verward wendde Ann haar blik af. Verhalen die haar broer verteld had, vreemde dingen waar ze over gelezen had, flitsten door haar geest. Ze moest denken aan het ‘mysterie van de schuddende tent’. Verschillende onderzoekers hadden dat merkwaardige fenomeen beschreven. Het was een ritueel waarbij een Indiaanse medicijnman zich urenlang in meditatie opsloot in een ongewoon grote wigwam, die door zes volwassen mannen slechts met de grootst mogelijke inspanning te verplaatsen was. Na enige tijd begon de loodzware wigwam dan plotseling te schudden, alsof hij door een reuzenhand heen en weer geslingerd werd. En dat, terwijl alleen de medicijnman zich in de tent bevond! Raadsels waar nog geen verklaring voor gevonden was. De Indianen zelf beweerden, dat ‘de geesten’ het schudden veroorzaakten.

En dan had je de bekende rooksignalen, waarvan men jarenlang had aangenomen dat zij in een soort ‘morse’ boodschappen overbrachten. Sommige onderzoekers meenden echter, dat die signalen zelf geen enkele boodschap overbrachten! Dat ze slechts de bedoeling hadden om de aandacht van de andere Indianen te trekken. Zodra het ‘contact’ op deze manier gelegd was, bracht de ene Indiaan de boodschap over door zich sterk te concentreren, hetgeen de ‘ontvanger’ eveneens deed. Een soort ‘draadloze telegraaf’ dus.

Bob had in een gesprek daarover eens de woorden van een beroemde schrijver aangehaald, al was het dan in een persoonlijke versie geweest. ‘Er zijn dingen tussen hemel en aarde, Ann, waar wij zelfs het flauwste benul niet van hebben,’ had hij gezegd.

Oh, Ann kende Witte Veder lang en goed genoeg om te weten, dat hij over een soort zesde zintuig beschikte. Hoe vaak had de Indiaan niet dingen voorvóéld, gewéten nog voor ze gebeuren moesten? Hoe

vaak was hij niet op de een of andere raadselachtige manier gewaarschuwd voor naderend gevaar? Was Witte Veders bewering dat Bob nog leefde en gezond was ook op zo'n voorgevoel gebaseerd?

Witte Veder had allang gezien welke verwarring zijn woorden bij het meisje veroorzaakt hadden. Alsof hij haar gedachten gelezen had, zei hij nu: 'Mij weten jij niet begrijpen. Maar jij moeten geloven! Bob zijn ver weg en gezond!'

Ann gaf zich gewonnen. Ze wilde ook eigenlijk niet anders. Ze wilde zo dolgraag geloven dat Witte Veder gelijk had, dat hij de waarheid sprak. 'Wat doen we nu?' vroeg ze zacht.

'Ann doen niets!' antwoordde de Indiaan echter resoluut. 'Mij zoeken Arendsoog. Jij zorgen voor mrs. Stanhope.'

'Moeder zal vragen stellen. Wat moet ik haar vertellen? Ze zal nooit geloven...'

'Jij niets vertellen,' antwoordde Witte Veder haar nogal abrupt.

Ann knikte. Natuurlijk had de Indiaan gelijk. Nu verkeerde haar moeder in een, zij het verschrikkelijke, zekerheid. Waarom zou ze haar leven ondraaglijk maken door haar dagen, misschien weken, te laten balanceren tussen hoop en wanhoop, tussen optimisme en pessimisme? 'Ik zal moeder zeggen, dat je naar je stam gegaan bent om je verdriet te verwerken,' stelde ze voor. 'Moeder zal dat een aannemelijke verklaring voor je vertrek vinden.'

'Ann zijn zeer erg veel verstandig,' maakte Witte Veder haar een compliment. Hij had een ontzettende hekel aan leugens, maar in dit 'leugentje om bestwil', bedoeld om iemand te beschermen, kon hij geen kwaad zien.

'Maar laat ons alsjeblieft geen minuut langer in onzekerheid dan absoluut noodzakelijk is,' smeekte Ann.

'Mij niet kunnen sturen telegram!'

Ann dacht na. Als haar broer inderdaad nog in leven was, moest er een verklaring zijn voor het feit, dat hij officieel 'dood verklaard' was. Een telegram met de mededeling 'Arendsoog leeft' zou de plannen van degenen die hier achter zaten, doorkruisen. Misschien kwam het leven van haar broer dan pas echt in gevaar! Wat vreemd, bedacht ze ineens, Witte Veder had haar werkelijk overtuigd! Ze ging er al helemaal vanuit, dat haar broer nog in leven was!

'Maar je kunt wel een telegram met een andere inhoud sturen,' wierp ze tegen. 'Eh... het vee is veilig aangekomen...,' ging ze verder na even nagedacht te hebben. 'Daar zal niemand iets achter zoeken en

ik weet genoeg!’

‘Vee veilig aangekomen,’ herhaalde Witte Veder goedkeurend. ‘Dat betekenen: Arendsoog zijn veilig.’

‘Juist!’ Ann wipte van het ene been op het andere van opwinding.

‘Wij afspreken!’ zei de Indiaan dan resoluut. Hij pakte Anns hand. ‘Jij zorgen goed voor mrs. Stanhope?’

‘We slaan ons er wel doorheen. Maar... laat ons alsjeblieft geen uur langer in onzekerheid dan nodig is,’ smeekte Ann.

‘Mij beloven!’ verzekerde de Indiaan haar plechtig. ‘En nu mij vertrekken. Ann moeten slapen.’

Het meisje knikte, evenals haar moeder vroeg ze zich af of ze deze nacht wel een oog zou kunnen dichtdoen. ‘Pas goed op jezelf,’ zei ze zacht. Op hetzelfde moment realiseerde ze zich, dat dit dezelfde opmerking was, die haar moeder altijd maakte.

Er speelde een vage glimlach rond Witte Veders lippen toen hij Ann nakeek. Hij wachtte tot ze in het ranchgebouw verdwenen was. Toen liep hij naar de corral en haalde zijn paard. Weinige minuten later verliet hij het terrein van de S-ranch, op weg naar een nieuw avontuur...

HOOFDSTUK 2

Een verzoek van de president

Het was allemaal ongeveer een maand geleden begonnen...

Bob Stanhope had in Dorwan inkopen gedaan en was op de terugweg naar de S-ranch. Grinnikend keek hij over zijn schouder. Hij leek wel een marskramer! De platte wagen lag vol boodschappen: rollen draad voor de zuidelijke weiden, een paar kilo spijkers voor de nieuwe schuur, twee zakken meel, een nieuwe pan voor zijn moeder, twee olielampen en nog een stuk of twintig kleinere artikelen.

De paarden hadden er een rustig drafje in gezet. De leidsels lagen los over Arendsoogs knie en hij draaide neuriënd een sigaret. Het was een uur of vier in de middag en de zon had al wat van haar kracht verloren. Met de vroege ochtend was dit een van de fijnste ogenblikken van de dag, vond hij altijd. Hij likte aan zijn sigaret en rolde hem dicht. Op dat moment kreeg hij drie mannen in de gaten...

Ze zaten in het droge prairiegras in de schaduw van een paar bomen. Hun rijdieren stonden te suffen onder het groen. Geen van de drie mannen maakte aanstalten om overeind te komen.

Onwillekeurig had Arendsoog de leidsels opgepakt. De sigaret bungelde tussen zijn lippen. Hij betrapte zich erop, dat hij gespannen was, want hij had de sigaret nog steeds niet aangestoken.

De wagen was nog slechts een paar meter van de mannen verwijderd, toen één van hen opstond. 'Goedemiddag, mister Stanhope,' groette hij vriendelijk.

Arendsoog trok aan de leidsels en bijna onmiddellijk kwam de wagen tot stilstand. 'Goedemiddag!' groette hij terug, terwijl hij tegen de rand van zijn hoed tikte. Wie waren de onbekenden? Hij had ze nooit eerder ontmoet en toch kenden ze zijn naam.

'U hebt ons wel laten wachten, mister Stanhope,' ging de staande onbekende door.

'Laten wachten?' Arendsoogs stem klonk oprecht verbaasd. 'Vier dagen om precies te zijn, sir. Onze opdracht luidde om u ten koste van

alles alléén te spreken. Zelfs uw Indiaanse vriend, Witte Veder, zou bij dat gesprek niet aanwezig mogen zijn...'

'Opdracht? Van wie? Wie bent ú eigenlijk?' viel Arendsoog hem in de rede.

'Neemt u mij niet kwalijk,' haastte de ander zich. 'Het is bijzonder onbeschoft van mij om mij niet voor te stellen. Galsworth is de naam. Kolonel Galsworth.' En terwijl hij zich half omdraaide naar de andere mannen, die nu ook overeind gekomen waren, vervolgde hij: 'En dit zijn kapitein Leek en kapitein Stortford.' De twee mannen knikten even.

Kolonel... kapitein... En toch werd er niet gesalueerd! Het was Arendsoog niet ontgaan. 'Komt u van Fort Horden?' informeerde hij langs zijn neus weg.

Kolonel Galsworth glimlachte. 'Wij zijn geen militairen, mister Stanhope. Dat wilde u eigenlijk weten?'

Arendsoog voelde dat hij een kleur kreeg. Galsworth had zijn ogen ook niet in zijn zak zitten! Hij moest Arendsoogs enigszins verwonderde blik gezien hebben, hoewel deze toch zijn best gedaan had om niets te laten blijken.

'U hebt er het volste recht op om te weten wie wij zijn en wat wij doen,' vervolgde Galsworth. Hij stak zijn rechterhand onder zijn leren jack, alsof hij iets uit zijn binnenzak wilde halen. Halverwege bleef de hand echter roerloos steken. Op een raadselachtige manier was in Arendsoogs hand plotseling een revolver verschenen!

Galsworth schoot in de lach. 'Dat had ik behoren te weten! Mister Stanhope, ofwel Arendsoog, wordt door drie hem volslagen onbekende mannen staande gehouden. Plotseling steekt een van die drie dan een hand onder zijn jack... Ik had uw reactie moeten voorzien.' Hij knoopte zijn jack nu los en deed het wijd open. 'Maar geloof u me, mister Stanhope, ik draag echt geen schouderholster!'

Arendsoog borg zijn revolver weer in de holster. 'Een mens kan niet voorzichtig genoeg zijn,' zei hij langs zijn neus weg.

'Volkomen terecht! Nogmaals, het was mijn fout. Ik had beter moeten weten,' haastte Galsworth zich. 'Ik neem aan, dat u er geen bezwaar tegen hebt als ik nu mijn legitimatiepapieren even te voorschijn haal?'

Arendsoog knikte instemmend. Hij moest zichzelf bekennen, dat hij nu toch werkelijk nieuwsgierig begon te worden.

‘Mijn papieren, sir,’ zei Galsworth, terwijl hij naderbij kwam en Arendsoog een etui van stevig leer overhandigde.

‘Geheime Dienst...’ mompelde Arendsoog, toen hij het etui geopend had.

‘Inderdaad, sir. Kolonel Galsworth van de Geheime Dienst. En zoals ik al zei, zijn dit twee van mijn ondergeschikten: de kapiteins Leek en Stortford.’

Arendsoog gaf de papieren terug. Hij wist, dat veel leden van de Geheime Dienst vroeger militair waren geweest en hun titels nog steeds ‘koesterden’. ‘Wat kan ik voor u doen, mister Galsworth?’ vroeg hij dan.

‘Onze dienst heeft uw hulp nodig, sir,’ antwoordde kolonel Galsworth.

‘Mijn hulp!’ Arendsoog schoot in de lach. ‘Ik ben bang, dat u uw tijd dan verspild hebt. Lang geleden heb ik mijzelf eens beloofd, dat ik mij nooit meer voor het karretje van de Geheime Dienst zal laten spannen.’

‘Wij weten hoe u over onze dienst denkt, sir,’ zei Galsworth, die niet van zijn stuk gebracht was. ‘Toch hoopt het hoofd van de dienst, mijn directe chef, dat u die mening zult herzien.’

‘Heren, het spijt me, maar ik heb het erg druk.’ Arendsoog pakte de leidsels weer op. ‘Ik zou graag voor het donker thuis zijn...’

‘Ik heb erg veel over u gehoord, sir,’ zei Galsworth. ‘Eén van de dingen, die ik hoorde, was, dat u altijd bereid bent om te luisteren voor u een oordeel vel.’

Arendsoog keek de man strak aan. Was dit een nieuwe tactiek van de Geheime Dienst?

Galsworth voelde, dat hij de gevoelige snaar had geraakt. ‘Wij leggen een afstand van duizenden mijlen af om u te kunnen spreken. En als het zover is, weigert u om naar mijn argumenten te luisteren.’

Arendsoog liet de leidsels weer zakken. Hij slaakte een diepe zucht. ‘O.K., steekt u maar van wal, mister Galsworth,’ gaf hij zich gewonnen. ‘Waar gaat het allemaal om?’

‘Om het leven van de president van de Verenigde Staten,’ antwoordde Galsworth enigszins plechtig.

Zijn woorden maakten zichtbaar indruk op Arendsoog. ‘Het leven van de president...’ mompelde de cowboy, terwijl hij een lucifer aan-

---

* Zie deel 15: Arendsoog in geheime dienst.

streek en eindelijk zijn sigaret aanstak.

Galsworth stak zijn hand weer in zijn zak en haalde een langwerpige witte enveloppe te voorschijn. Hij gaf hem aan Arendsoog. 'Misschien is het verstandiger dat u eerst de ingesloten brief leest,' zei hij dan.

Arendsoog kwam van de bok af en pakte de enveloppe aan. Voorzichtig verbrak hij het lakzegel, waarin een arend prijkte. Even later vlogen zijn ogen over de regels:

Geachte heer Stanhope,

Het is mij en de dienst, waarvan enkele leden u thans benaderen, reeds geruime tijd bekend dat er een komplot gesmeed wordt om mij van het leven te beroven.

Ik vrees de dood niet. Eéns komt hij ieder van ons bezoeken. Wel vrees ik de chaos waarin ons land dreigt te worden gestort.

De Verenigde Staten kunnen zich zo kort na de bloedige en trieste broederstrijd, zo kort na de gewelddadige dood van mijn onvergetelijke voorganger, A. Lincoln, geen tweede politieke moord permitteren. Het gaat niet om mij als persoon, mar om ons land, want na mijn dood zullen nog vele honderden, zo niet duizenden, anderen slachtoffers worden van de samenzweerders, die slechts één ding begeren: macht!

Het is de vaste overtuiging van de eerdergenoemde dienst dat u de enige bent die dit bloedbad zal kunnen voorkomen. Daarom doe ik een dringend beroep op u om uw medewerking te verlenen aan de plannen van de mensen, die u deze brief hebben overhandigd.

Het volk van de Verenigde Staten en ik zullen u ten zeerste dankbaar zijn.

De brief was geschreven in een sierlijk handschrift en even sierlijk ondertekend. Onder de handtekening stond: President van de Verenigde Staten van Amerika.

Terwijl Arendsoog las, was hij om de wagen heen gelopen. In ge-

dachten verzonken borg hij de brief nu weer in de enveloppe. Met een punt van het papier tikte hij tegen zijn kin en staaarde over de prairie. Wat moest hij doen? Hij voelde er absoluut niets voor om weer met de leden van de Geheime Dienst in zee te gaan. Maar aan de andere kant kon hij het dringende verzoek van de president toch maar niet zo naast zich neerleggen. Bloedbad... honderden... misschien duizenden slachtoffers... De woorden spookten door zijn hoofd.

Kolonel Galsworth was ook om de wagen heen gelopen en kwam naast hem staan. Hij sprak geen woord en leunde tegen de laadklep. Begreep hij wat er in Arendsoog omging?

‘O.K.!’ zei Arendsoog plotseling, terwijl hij met de gevulde enveloppe op zijn vlakke hand sloeg. ‘Ik zal voor u doen wat ik kan!’ Hij maakte aanstalten om de enveloppe in zijn binnenzak weg te bergen, maar kolonel Galsworth stak de rechterhand uit.

‘Mag ik, mister Stanhope?’

Verwonderd overhandigde Arendsoog hem de brief. Galsworth streek een lucifer aan en hield hem bij het papier. ‘Niemand, behalve wij, mag van het bestaan van deze brief weten,’ zei hij zakelijk. ‘Niemand mag ook maar iets van ons onderhoud weten!’ Hij liet het papier, dat bijna opgebrand was, vallen en vertrapte de as met zijn laars. ‘Niemand!’ herhaalde hij nogmaals.

‘Een ogenblikje, mister Galsworth,’ zei Arendsoog kil. Hij ergerde zich een beetje aan de eigenzinnige manier van optreden van de kolonel. ‘Ik zal toch echt Witte Veder moeten inlichten. U weet, dat ik zonder hem nooit op pad...’

‘Zelfs Witte Veder niet!’ onderbrak Galsworth hem kortaf. ‘We hebben niet met amateurs te maken, mister Stanhope, maar met intelligente, om niet te zeggen uitgekookte mensen. De combinatie cowboy en Indiaan zal vragen oproepen. Vragen waar onze tegenstanders het antwoord snel op zullen weten.’ En terwijl zijn stem iets minder zakelijk werd, vervolgde hij: ‘Het spijt me, maar er zit niets anders op. Ik zal overigens een speciale man in Dorwan stationeren om onmiddellijk contact op te nemen met uw Indiaanse vriend als dat onverhoopt noodzakelijk mocht zijn. Tot dat moment zult u het echter alleen moeten opknappen.’

‘Als u nu eindelijk eens ter zake kwam,’ zei Arendsoog korzelig. Hij had er al bijna spijt van dat hij ‘ja’ gezegd had. ‘Hoe wéét u, dat er een complot bestaat? Wie zitten er achter? Wat verwacht u van mij?’

‘Ik kan nu helaas niet te diep op de zaak ingaan,’ antwoordde Gals-

worth. ‘Dan zouden we hier over een paar uur nog zitten en zou uw familie zich misschien ongerust gaan maken. Daarom heel in het kort het volgende: we weten, dat er een complot gesmeed wordt uit vele tientallen inlichtingen, die we in de afgelopen maanden gekregen en verzameld hebben. Er zijn sterke aanwijzingen dat de mensen, die de touwtjes in handen hebben, werkzaam zijn in Camp Heckenham in Kansas.’

‘Camp Heckenham? Wat is dat?’ viel Arendsoog hem in de rede.

‘Er zijn een aantal plaatsen in de States waar officieren opgeleid worden,’ legde Galsworth uit. ‘Als ze beëdigd zijn, krijgen ze een functie bij de staf – die worden dan vaak een beetje neerbuigend ‘bureau-officieren’ genoemd – of ze krijgen de verantwoording over een legeronderdeel. De ontwikkeling staat echter nooit stil. Er worden nieuwe wapens ontwikkeld, nieuwe tactieken om aan te vallen of te verdedigen, schepen gaan een steeds belangrijker rol spelen, zoals we tijdens de burgeroorlog hebben kunnen zien en gaat u zo maar door. Om officieren, die al geruime tijd bij de verschillende onderdelen dienen, met de nieuwe gezichtspunten vertrouwd te maken, is Camp Heckenham in het leven geroepen.’

‘Een soort ‘aanvullende lessen’, begreep Arendsoog. ‘Duidelijker heb ik het nooit horen uitdrukken,’ maakte Galsworth hem een compliment. En terwijl er een vage glimlach op zijn gezicht verscheen, ging hij verder: ‘Wel, mister Stanhope, binnenkort zult u ook ‘aanvullende lessen’ gaan volgen in Camp Heckenham!’

‘Ik...!?’ Arendsoog was verbijsterd. ‘Ja, u!’

‘Maar mijn beste kolonel, ik zou binnen een uur door de mand vallen! Ik weet niets van het leger af. Om de waarheid te zeggen, zie ik het als een helaas noodzakelijk kwaad. Ik zou nóóit beroepsofficier willen en kunnen zijn.’

‘Dat wordt ook niet van u verlangd. U hoeft het alleen maar te ‘spelen’, was Galsworth echter niet van zijn stuk te brengen.

‘Ik zie het verschil niet tussen een luitenant, een kapitein en een generaal! Arendsoog kon het niet helpen, dat hij nu echt moest lachen. ‘Als ze me twee vragen stellen, sta ik al met mijn mond vol tanden!’

‘Niet als u onze instructies opvolgt, mister Stanhope,’ antwoordde Galsworth, die duidelijk voorbereid was op de bezwaren die Arendsoog aanvoerde. ‘We zullen in de trein naar Camp Heckenham en onderweg in de hotels, waar we eventueel moeten overnachten, meer dan voldoende tijd hebben om u klaar te maken voor uw rol.’

Hij pauzeerde heel even. ‘Vanaf het moment, dat u Camp Heckenham binnengaat, bent u kapitein Lensdorf. U komt oorspronkelijk uit Arizona. In de burgeroorlog hebt u als zeer jonge man gevochten aan de kant van het noorden. Al in de eerste dagen van de oorlog trok u de aandacht van kolonel March – gesneuveld in de oorlog – door uw onwaarschijnlijke zuiverheid bij het schieten. U werd naar het front in Louisiana gestuurd – in die staat bent u, zoals wij weten, een paar maal geweest – maar enkele dagen later weer teruggeroepen om instructies in het schieten te geven. Dat verklaart waarom u bij geen enkele actie of veldslag betrokken was. Tegen het einde van de oorlog, toen generaal Grant zijn laatste offensief had ingezet, werd u van militair zonder rang tot kapitein bevorderd. Een onwaarschijnlijke bevordering, op het eerste gezicht... Op het eerste gezicht, ja... Geen enkele ingewijde zal het echter nog vreemd vinden, als men weet, dat u vlak voor het einde van de burgeroorlog op speciaal verzoek van de Mexicaanse president naar ons buurland werd gestuurd om daar uw kennis van vuurwapenen over te brengen op de instructeurs van het Mexicaanse leger.’

Arendsoog luisterde toe met stijgende belangstelling en, tegen zijn zin, bewondering. Galsworth had zijn zaken goed voor elkaar! ‘Op het verzoek van de president van een bevriend land om een instructeur te sturen, kun je niet reageren door hem op te schepen met een doodgewoon soldaat. Die knaap moet nu eenmaal een rang hebben om geloofwaardig te zijn en dus ‘bombardeer’ je zo iemand tot luitenant of kapitein of nog hoger. Dat hoort bij het diplomatieke spel,’ vervolgde Galsworth. ‘Nu bent u weer terug in de States. Men heeft u uw rang laten behouden, maar de legerleiding vindt dat er dan ook maar meteen een ‘echte’ kapitein van u moet worden gemaakt. Vandaar het feit, dat u naar Camp Heckenham wordt gestuurd. Daar zult u niet alleen de laatste ontwikkelingen op militair gebied leren kennen, maar zult u ook leren hoe u zich in het gezelschap van mede-officieren dient te gedragen.’

Arendsoog schudde niet-gelovend het hoofd. Het plan van Galsworth was geniaal in zijn eenvoud. ‘Ik ben dus eigenlijk een knaap, die van het hele militaire wereldje niets afweet. Ik kan me daar rustig gedragen als een lompe kerel, die niets van manieren weet. Ik ben per slot van zake niet meer dan een ‘omhoog gevallen’ soldaat.’

Galsworths gezicht was nu één brede glimlach. ‘Precies, mister Stanhope! Officieren in de States hebben een bijzonder lage dunk van het